

RECORDER

JLIN

Black Origami

[Planet Mu, 2017]

EXPERIMENTAL FOOTWORK JUKE

/ Jerrilynn Patton, avagy Jlin két évvel ezelőtti bemutatkozó albuma [*Dark Energy*, Planet Mu, 2015] meglepően váratlanul végzett populáris zenéssel foglalkozó, még egészen fontos médiumok év végi top10-ében is – annak ellenére, hogy a kiadvány tavaszi debütálásakor jóformán alig lehetett érzékelni bármiféle hype-szerűséget. A *Black Origami* című második lemeze ehhez képest már most a 2017-es év egyik legfontosabb elektronikus zenei megjelenésének számít: hetekkel a május végi premier előtt hosszú interjúkban szólalt meg a szerző és komoly portréjellegű írások jelentek meg róla. A *Black Origami* szerencsére ennek megfelelően nem is teljesít alul. Sőt: az eddig jobb híján juke-nak címkézett zenék bátran elszakadnak a rashadi iskolától, és inkább tartanak valami eddig név nélküli kísérleti elektronikus irányba, ahol a rapid dobok és a footworkre jellemző, elaprózott hangszobrászat továbbra is előtérben marad, de ezektől eltekintve nagyon nehéz bármi feltérképezetthez kötni. Míg a *Dark Energy* egy hosszabb időszak legjobbait összeszedve inkább sok szám összessége volt, addig a *Black Origami* érezhetően egy rövidebb periódus alatt született konceptlemez. Rendkívül egységes a hangok eszköztára, amiből Jlin dolgozott. Rengeteg a sötét tónus, miközben gongok, egzotikus hangszerek és különféle más ütősök teremtenek tradicionális hangulatokat, de pont az elektronikus hangok teszik az egészet misztikussá, felfoghatatlanná. Mint amikor

JLIN

megjelenik egy szuperfejlett idegen faj több ezer évvel korábban valamilyik ősi civilizáció szent helyén, és mindenki pszichedelikus katatóniába esik. Sok esetben nem is véletlen a címválasztás: *Holy Child*, *Nyakinyua Rise*, *Hatshepshut*, *Nandi* stb. Több szempontból is ügyes a *Black Origami* időzítése. Egyfelől az elektronikus zene jelenleg egyfajta holtidőben toporog, a poszt előtaggal ellátott klubzenék mintha lanyhulnának egy ideje, miközben a húzóműfajnak számító techno és house megelégszik a biztossal. Másrészt a popkultúrában talán még soha nem volt ennyire fontos a nemiség kérdése. Ebbe a polkorrekt időszakba érkeznek remekül a *Black Origami* és lesz jó eséllyel az év egyik mérföldköve. Noha nem Jlin az első nő, aki egészen kiváló lemezeket készít, de jó helyen és jó időben teszi ezt – egészen újszerűen. *Velkei Zoltán*

KULCSDAL Challenge (To Be Continued)

9/10

FLEET FOXES

Crack-Up

[Nonesuch / Warner / Magneoton, 2017]

KAMARAFOLK PROGRESSZÍV FOLK

/ Ha fél mondatban kellene összefoglalnom a *Crack-Up*ot, azt mondanám, hogy a Fleet Foxes megírta a saját *Veckatimest*jét. Akárcsak a Grizzly Bear-lemez esetében, itt is teljesen hétköznapi dolgokat hallani (akusztikus gitár, zongora, hegedű, mandolin, Beach Boys-os vokálharmóniák és így tovább), és mégis, az első pár hallgatás során alig lehet kapaszkodót találni a lemezen, nehéz megfogni. Ugyan az album csak öt perccel hosszabb a hat évvel ezelőtti *Helplessness Blues*-nál, legalább a duplájának érződik. Ráadásul már megszólalásában is párját ritkítóan filmszerű és gazdag, olyannyira, hogy néha szinte maga alá temeti a dalokat. Míg

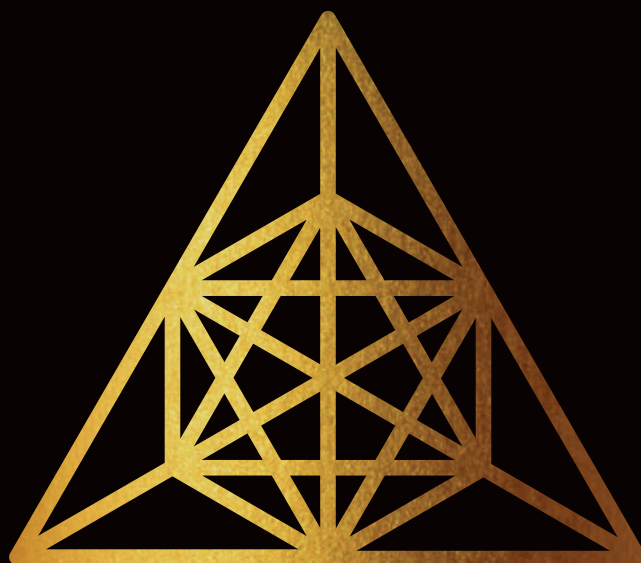
FLEET FOXES

a második lemez legjobb pillanatait akár egy tábortűz melletti együtténeklés során is felvehették volna, a *Crack-Up* szinte minden pillanatában grandiózus és szerteágazó kamara-progpop. Beleértve a szövegeket is: Robin Pecknold frontember már az albumot is az azonos című F. Scott Fitzgerald-esszé után nevezte el és minden azonnal ható sorra jut két másik, tele polgárháborús utalásokkal, egyiptomi istennel vagy római szónokok idézeteivel. A *Helplessness Blues*-nál anno kevés album fogta meg jobban az Obama-éra kezdetét átható pozitívizmus eltűnését, az Occupy-mozgalom kiábrándultságát és azt az érzést, amikor először szembesülsz azzal, hogy a diplomád igazából semmit sem ér. Most viszont Pecknold mintha nemcsak a generációs szónok szerepében érezné kényelmetlenül magát, hanem minden olyan helyzetben, amikor nem magával kell társalognia. Míg a zenekar akkori dobosa, Josh Tillman a hat év alatt teljesen újragondolta magát és Father John Misty-ként három kiváló pszichofolkos-indiepopos lemezt is megjelentetett, mellesleg rengeteget lamentált az emberiség aktuális állapotán, addig Pecknold... Nos, ő inkább újra beiratkozott a Columbia Egyetemre és pár szólókoncertet leszámítva teljesen eltávolodott a zeneipartól. Az album tizenegy számának nagy része pedig ezt az egzisztencialista útkeresést dokumentálja, de vele ellentétben a hallgatónál elmarad a végső megvilágosodás. Hiába párját ritkítóan gyönyörű ugyanis a *Kept Woman* nagy része vagy a *Third Of May* / Odaigahara kilenc percének szinte összes harmóniája, ha az idő nagy részében nem múlik el az a fajta érzés, hogy a dolgok nem állnak össze, mintha mindig egy lépéssel kijebb lennénk abból a körből, ahol már igazán értelmet nyer minden. A *Crack-Up*on [akárcsak a *Veckatimest*en] van annyi jó szám és kiemelkedő pillanat, amely miatt sokszor visszatérek még hozzá – de úgy érzem, a puzzle-darabok összeillesztésének folyamata most izgalmasabb, mint maga a végeredmény. *Kollár Bálint*

KULCSDAL Third of May / Odaigahara

8/10

3. ARHUNGRY DÍJ

Grafika & Design

Hamarosan!

ARTHUNGRY

A hazai kreatív közösség.

arthungry.com

SAINT ETIENNE**Home Counties**

[Heavenly / [PIAS], 2017]

ÖRÖKZÖLD INDIEPOP

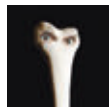
Az egyik legszeretnivalóbb brit zenekar, a Saint Etienne életművébe

tényleg bármikor gond nélkül be (vagy vissza) lehet kapcsolódni. Okos szociokommentárok és a nagy szív, elegancia és játékoság, puha melankólia és a szvingelő, diszkózó London, zenebuzis eklektika és azonnal felismerhető saját karakter és izléses stúdióvarázslatokkal áramvonalasított, de időtlenül megszólaló indie pop; ez húsz év múlva is ugyanilyen jó lesz, és húsz éve is pont ilyen jó volt. Sarah Cracknell meg egy csoda.

Szabó Sz. Csaba

KULCSDAL Dive**8.5/10****JUANA MOLINA****Halo**

[Crammed Discs / [PIAS], 2017]

FOLKTRONIKA

Az argentin származású Juana Molina előző albumához,

a 2013-as *Wed 21*-hoz képest az ideji *Halo* egy sötétebb, markánsabb és magabiztosabb lemez. Molina megőrizte eddigi erősségeit és fejlődött: még mindig elvarázsol dél-amerikai hatásaival, de határozottabb, mint valaha, az alapok tompábbak, a kíséret pedig sokszor csupán néhány rövid dallam ismétléséből áll – az album világában az énekesnő hangja az egyetlen mentő és iránymutató. De nem

hagy elveszni, úgy kalauzol végig a tizenkét dalon, hogy egy pillanatra sem válik unalmassá – épp ellenkezőleg, hiszen mindig más oldalát mutatja meg:

sejtelmesen csavarodik, magát kíséri, a végeredmény pedig sokrétű és összetett, mégis ösztönös és letisztult. Varga Zsófia

KULCSDAL Paraguaya**8/10****SZA****Ctrl**

[Top Dawg, 2017]

R&B POP

A Frank Ocean-i várakoztatások női párja a huszonevés jersey-i lányok lelki válságait énekl meg: hazugságok, megcsalások és anyai tanácsok közt ingázik, de szívét és combjait kitaró őszintesége nem közönségessé, hanem sebezhetővé teszi. Hibáztatja magát, hogy a magánytól félve viszonyokkal igazolja értékeit, de vigaszt talál a szeretői státuszban is, mert a hétvége csak az övé. Egyszerre rádióbarát és nehezen hallgatható, mert az önképzavartól elkopott *Ctrl*-billentyűt mélyen nyomja bele a sebekbe. Salamon Csaba

KULCSDAL The Weekend**7.5/10****KEVIN MORBY****City Music**

[Dead Oceans / [PIAS], 2017]

TRUBADÚRROCK

Városi zene – a New Yorkban élő kansasi születésű énekes-dalszerző, aki tavaly jelentette meg

legutóbbi, *Singing Saw* című kiváló negyedik lemezét, nem sokat pöcsöl azzal, hogy elhelyezze és definiálja legfrissebb dalait.

A 2016-os albumhoz képest ez a lemez valóban urbánusabb, Velvets- és Lou Reed-hatásaival, meg a *1234* című dalban felbukkanó Ramones-háttérképpel egyértelmű tisztelgés a metropolis előtt. Morby másik hőse, Bob Dylan hatása is érezhető az ihletett *City Music*-on – a New York-tablón már egyértelműen jut neki is hely.

Németh Róbert

KULCSDAL City Music**8/10****BIG THIEF****Capacity**

[Saddle Creek, 2017]

INDIEFOLKROCK

„A *Big Thiefet* hallgatni olyan, mint elfelejteni a „kutya” szót és

közel kerülni a póre állathoz, realizálni, hogy egyszerre hasonlít rád és különbözik tőled.” Ebben az egy mondatban pedig minden benne van, ami a brooklyni zenekart kiemeli és elkülöníti a klasszikus americana-folkot játszó kortársaktól, mint Kurt Vile vagy a Woods. Adrienne Lenker időtlen (nek ható) éneke és végtelenül intim, mégis mélyen átélhető szövegei már szólóban is működtek, mégis így, kidolgozott hangszereléssel emelnek ki igazán a világból. Kollár Bálint

KULCSDAL Mary**8/10****NICK HAKIM****Green Twins**

[ATO / [PIAS], 2017]

INDIE-R&B PSYCHSOUL

Az indie-r&b rajongói már jó ideje várták ezt a lemezt, hiszen Hakim első

két EP-je nagyon ígéretes volt, néhány kiemelkedő dallal.

A nagylemez, ha nem is lesz a műfaj csúcsa, de nem okoz

csalódást, és bizonyítja, hogy jobb pillanatokban Hakim dalait oda lehet rakni a legjobbakk mellé. Ilyen igazán kiemelkedő pillanatokból tevődik össze úgy a lemez fele, a többi dal viszont néhány hallgatás után inkább ellaposodik, és az EP-kkel szemben ezek esetében a komolyabb stúdióhangzás mintha némi tanácsstalanságot próbálna elleplezni. A törékeny crooner karakter azonban továbbra is nagyon jól áll neki. Csada Gergely

KULCSDAL Cuffed**7.5/10****{SANDY} ALEX G****Rocket**

[Domino / Bertus, 2017]

INDIEROCK

A hiperaktív csodagyerek legújabb albumával mindkét korábban

rágaggatott jelzőt megcáfolta, hiszen példátlan módon két egész évet várt az új lemez megjelentetésével, amely nem is lett annyira csodás, mint a korábbiak. Mivel saját magának tette nagyon magasra a lécet, ez még mindig nem jelent rosszat, továbbra is a dalszerkezetekre és harmóniákra fittyet hányó komor lofi rock a fő csapásirány, csak hát nem az a színvonal, amit megszoktunk. Cserébe nagy eséllyel indul az év legjobb pitch shiftelt dala kategóriában, így legalább ezért érdemes meghallgatni.

Elekes Roland

KULCSDAL Sportstar**7.5/10****CHARLY BLISS****Guppy**

[Barsuk Records, 2017]

POPPUNK POWERPOP

Furcsa párhuzam lesz, de akárcsak Joanna Newsom esetében, a Charly

Bliss-nél is sokan lesznek, akik körülbelül tíz másodperc után eldöntik, hogy ez nem nekik való – Newsom, vagy itt éppen Eva Hendricks énekhangját felhozva

indokként. Pedig kár lenne leírni a brooklyni kvartett zenéjét csak ezért, meg mondjuk azért, mert a *Guppy* bármelyik száma aláfesthetné szülővárosuk összes gimijének nagyszünetét, miközben ugyanez elmondható a *Letter From An Occupantról* is, az meg az egyik legjobb dal valaha. Szóval ha szereted a New Pornographers nyers refrénes, *Mass Romantic* éráját, mindenképp tegyél ezzel is egy próbát!

Mika László

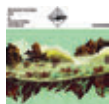
KULCSDAL *Westermarck*

8/10

ELDER

Reflections Of A Floating World
(Stickman Records, 2017)

HEAVY PSYCH

Örömmel jelenthetjük: a bostoni Elderre már nem megfelelő

az „egyik legkiemelkedőbb metálzenekar” címke, innentől, mint az „egyik legkiemelkedőbb gitárzenekar” a helyes megfogalmazás. Persze a puristák kifogásolhatják a doomtól való elfordulást, és azt, hogy a korábban is jelen lévő prog, psych és krautrock hatások sokkal hangsúlyosabbak, de lássuk be: most érett csak be igazán a produkció. És ami korábban működött, annak nagy része nem változott. A dalok még mindig 8-10 percen keresztül tartanak, Nick DiSalvo pedig továbbra is az egyik legjobb mai gitáros – nem véletlenül van az arcunkba tolva hangszere az egész lemezen.

Mika László

KULCSDAL *Sanctuary*

8.5/10

LIL YACHTY

Teenage Emotions
(Quality Control, 2017)

POP RAP

A 2016-os évben két váratlanul erős mixtape-pel és a poszt-Lil Wayne-éra egyik legkarakteresebb

flow-jával felszínre úszó Lil Yachty hivatalos debütlemeze a borítónak és a címnek megfelelően vagy tucatnyi stílus keveredéséről szól. Van itt helye diszkónak (*Bring It Back*), r&b-nek (*Like A Star, No More*), de alkalmanként olyan stíluskeveréseket is sikerül összehozni, amikkel talán nem kellett volna próbálkozni, sok esetben a produceri munka tűnik igazán amatőrnek. Lehet, hogy pont ez lenne részben a bája Yachty zenéjének, de inkább csak azt érezni, hogy túlzottan hosszú és széttartó a lemez. Az egyik treknél még meggyőző a tavaly megismert Lil Boat-flow (*All Around Me, All You Had To Say*), másról azonban a B-oldalas daloknál is gyengébb a produkció (*DN Freestyle*). Egy rövidebb, kohézióban erősebb lemezzel nagyobb hatása lenne a Lil Yachty-jelenségnek. *Szepesi Dániel*

KULCSDAL *Say My Name*

7/10

PARAMORE

After Laughter
(Fueled by Ramen / Magneoton, 2017)

NEW WAVE **POWERPOP**

Hayley Williams és zenekara mindig is nagyobb elismertségnek örvendett, mint az átlagos emopopos formációk. De az *After Laughter* című ötödik lemezük nagy fordulatot tartogat: az eddigi egyre poposodó emo/alterock helyett new wave az új irány, a dalokat erősen körüluggi a Talking Heads hatása. A játékos új hullámos, powerpopos fordulat azonban nem tűnik erőltetettnek, a Paramore pattogós hangzása továbbra is jelen van, így kerek az igen slágeres produkció, még ha egy idő után a váratlanság hatása el is tűnedezik. *Szepesi Dániel*

KULCSDAL *Hard Times*

8/10

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

MINDEN SÖTÉT, CSILLAG SEHOL.

**A HÓNAP LEGKÜLÖNLEGESEBB MEGJELENÉSE EGYÉRTELMŰEN
A PORTER RICKS VISSZATÉRÉSE, DE AZ AKTUÁLIS SORLEMEZEK
KÖZT IS SOK FIGYELEMRE MÉLTÓ AKAD.**

/ Tizennyolc év után jelentkezik új albummal a 90-es évek egyik meghatározó német dubtechno alakulata, a **Porter Ricks**. Elképesztően hosszú pihenőre mentek, de az *Anquilla Electricán* (Tresor, 2017) ez nem nagyon érződik, sőt: mintha pont attól szólna ennyire jól, hogy a szerzők fejben szintet még mindig a 90-es években élnek, és nem utólag, tapasztalat nélkül akarnak rekonstruálni egy kort. Karcos, nehéz, középtempós számok gyűjteménye a lemez, nem érdeklik a mai trendek és ennek nagyon lehet örülni. Sokadik hallgatás után is meglep, hogy mennyire visszhangtalan maradt a **Clouds** új albuma. A talán kissé túlbonyolított című *HTID: Heaven-Sent Tekno Impakting Dancefloors, Or Hardcore Till I Die* (Electric Deluxe, 2017) című összeállítás tempóban sokszor az utóbbi idők egyik legmerészebb vállalkozása, arról nem beszélve, hogy az egyszerű, direkt zúzó megoldások mellett akkor is működik, amikor kifejezetten művészebb irányba megy el. A hardcore/breakbeat témák előszedése remek ötlet volt.

Egy szerencsétlen baleset és a legutóbbi Kode9-, valamint DVA-albumok képi világa ihlette **Ikonika** új, *Distractions* (Hyperdub, 2017) című lemezét, ami remekül hozza az életműre eddig jellemző szintis/funkos, a 80-as évek neonvilágát hangzást, ugyanakkor üde változás, hogy a tempó elvesztette tánczenei jellegét, helyette sokkal lassabb és változatosabb ütemek lüktetnek. Meglepően felnőtt összehatása van a végeredménynek, Ikonika zenéi jól haladnak a korral.

A tottenhami **Blay Vision** nem túl ismert, de valójában jól foglalkoztatott alakja a brit grime színtérnek. Többek között írt már zenét JME-nek, dolgozott együtt Wiley-val és Skeptával, most pedig elkészült saját debütalbumával is. *A Turner Ave.* (Lit City Trax, 2017) ráadásul profi munka, az alapok nagyon etaláltak, a szövegek erősek és az egésznek rendkívüli sodrása van, meggyőző erővel bír. Wiley idei lemeze után továbbra is egyértelmű, hogy a grime 2017-ben is köszöni szépen, jól van.

Velkei Zoltán